

HERCZEG KÁROLY

(1925–1988)

Mély megrendüléssel és fájdalommal tudatjuk, hogy Herczeg Károly elvtárs, a Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottságának, a Szakszervezetek Országos Tanácsának tagja, a Vas-, Fém- és Villamosenergia-ipari Dolgozók Szakszervezetének főtitkára április 15-én elhunyt.

Herczeg Károly elvtárs hamvasztás utáni búcsúztatása 1988. április 21-én (csütörtökön) 14 órakor lesz a Mező Imre úti temető Munkásmozgalmi Panteonjában.

Elhunyt elvtársunk barátai, harcostársai, volt munkatársai 13.30 órától róhatják le kegyeletüket a Mező Imre úti temető fedett díszravatalozójában.

AZ MSZMP KÖZPONTI BIZOTTSÁGA, A SZAKSZERVEZETEK ORSZÁGOS TANÁCSA, A VAS-, FÉM- ÉS VILLAMOSENERGIA-IPARI DOLGOZÓK SZAKSZERVEZETE

*

*

*

Herczeg Károly személyében olyan ember távozott közülünk, aki egész életében a közösségért munkálkodott, s ezt úgy tette, hogy a mások iránti tisztelet, megbecsülés és szerénység hatotta át.

1925-ben született Hatvanban, munkáscsaládban. Édesapja hidász volt, egy ideig a MÁVAG-ban dolgozott, ahol fia inas, segéd, majd az iparis-kola elvégzése után esztergályos. Nyilatkozataiban sokszor emlegette: szerencséje volt az induláskor, hiszen olyan emberekkel dolgozhatott együtt, kaphatott tőlük élettapasztalatot, útravalót, mint Szöcsei Sándor, a Kossuth-díjas kovács, vagy Martin Ferenc, aki öntőből lett a kohászszakszervezet főtitkára. Herczeg Károly 1945-től vett részt a munkásmozgalmakban, s 1947-ben lépett be a pártba. A vasút

újjaépítése után lett függetlenített szakszervezeti funkcionárius. Társai úgy emlékeznek rá, mint aki szakmájában, emberi tartásában is példaadó, soha nem volt rest kiállni a kollektíva érdekeiért, ugyanakkor azonban minden erővel igyekezett társait is meggyőzni a hitteli, hivatástudattól fűtött, igényes munka szükségességéről. Valószínűleg ennek köszönhette, hogy 1951-ben már a Csepel Művek szakszervezeti elnöke, 1954-től pedig a SZOT termelési osztályának politikai munkatársa. 1954-ben pártfőiskolára került, az ellenforradalom alatt és utána a SZOT-ban dolgozott. 1958 áprilisától az MSZMP KB párt- és tömegszervezetek osztálya politikai munkatársa lett, közben a pártfőiskolán eredményesen államvizgázott. 1961-ben tér vissza újra a szakszervezeti mozgalmakba, a vasasszakszervezet titkáráként. 1966-ban megválasztják az MSZMP Fejér Megyei Bizottságának első titkárává, 1973-tól a SZOT titkára, majd 1976-tól főtitkárhelyettese. 1978-ban lesz a Vas-, Fém- és Villamosenergia-ipari Dolgozók Szakszervezetének főtitkára. 1962-ben választották meg az MSZMP KB póttagjának, 1966-tól haláláig volt tagja a Központi Bizottságnak. Csaknem másfél évtizedig, 1985-ig tevé-

kenykedett országgyűlési képviselőként.

Újraolvasva cikkeket, a vele készült interjúkat, az írások is tükrözik azt a közéleti következetességet, amely egész lényét áthatotta. Már 1975-ben így fogalmazott a szakszervezeti mozgalom feladatairól: „A szakszervezetek érdekvédelmi és érdekképviseleti munkája csak akkor lehet ered-

ményes, ha a realitásokból, vagyis a szűkebb és a tágabb kollektíva, az üzem és az ország anyagi lehetőségeiből indul ki. Ebből következik, hogy a különböző szakszervezeti vezető testületek akkor járnak el helyesen, ha megalapozott, az ország teherbíró képességével, a munka hatékonyságának javulásával, a teljesítményekkel összhangban levő célokért állnak ki a dolgozók nevében.”

Aki hallhatta őt a szónoki emelvényen, az tanúsíthatja: mindig közérthetően beszélt, s a tényekre, valamint azok tágabb összefüggéseire koncentrált. Egyik írásában ki is fakadt azok ellen, akik csak szűkebb pátriájuk gondjával, bajával törődnek, s nem vetik fel azok következményeit, a nagyobb közösséget érintő tanulságokat. „Az ilyen magatartás formálissá teszi a vezető testület munkájában való részvételt és minden konstruktivitást nélkülöz!” — szögezte le indulatosan.

Munkája elsősorban a nagyüzemekhez, a nagyüzemi munkásokhoz kötötte, s ezért természetes, hogy főként az ő helyzetüket viselte szívében. Többször hangsúlyozta, hogy a szakszervezet nem kér a nagyüzemek számára elvtelen előnyöket, de azt igen, hogy egyenlő eséllyel indulhassanak az egyre élesedő gazdasági versenyben.

Közéleti munkásságát több magas kitüntetéssel ismerték el. Tulajdonosa a Magyar Népköztársaság Érdemérem arany fokozatának, a Szocialista Munkáért Érdeméremnek, a Munka Érdemrend arany fokozatának, a Szakszervezeti Munkáért arany fokozatának, valamint a Szocialista Magyarországiért Érdemrendnek.

Elhunytával nagy veszteség érte az egész szakszervezeti mozgalmat.

